

РЕШЕНИЕ

№ 479

ГР.Б., 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Моника Христова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Анета Илинска Въззивно гражданско дело №
20211200501002 по описа за 2021 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 904083 от 10.05.2021 г., постановено по гражданско дело
№ 2330 от 2011 г. на Районен съд Б. са отхвърлени **частично предявените** от
ТБ “И.” АД, със седалище и адрес на управление - гр. С. -****, бул. “Б.” ****,
регистрирано в търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК
****, представлявано от законните си представители - Д.М. и П.М. -
Изпълнителни директори **против** ИВ. Б. СТ., с ЕГН *****, с адрес:
ГР.Б., ж.к А.М.” ****, СТ. Д. СТ., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул.Т.А.
**** В. Т. Р., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул. С.С.“, **** и ЕВГ. АТ. Б.,
ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул. „П.Д.“ ****, **искове** за сумата от **21
541,18 EUR** (двадесет и една хиляди петстотин четиридесет и едно евро и
осемнадесет евроцента), с легова равностойност - **42 130,89** лв. (четиридесет
и две хиляди сто и тридесет лева и осемдесет и девет стотинки), от която
сумата от **20 000 EUR** (двадесет хиляди евро) - **главница**, частично
претендирана от общо дължима главница в размер на 48 586, 75 евро и
претенцията за сумата от **1 541, 18 EUR** (хиляда петстотин четиридесет и
едно евро и осемнадесет евроцента), претендирана , като мораторна лихва
върху частично претендираната главница за **периода от 07.12.2010г. до
10.08.2011г. включително**, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

С това решение е осъдена ТБ “И.” АД, ЕИК **** да заплати на:

- ЕВГ. АТ. Б., ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул. „П.Д.“ ****

направените в хода на производството разноски в размер на 5000 лева /пет хиляди лева/ и

- на СТ. Д. СТ., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул.Т.А. № 92 А ет. 1 направените в хода на производството разноски в размер на 600 лева /шестотин лева / .

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „И.“ АД, вписано в Търговския регистър към Агенцията по вписванията под ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление в гр. С., район „Т.“, бул. „Б.“ ****, представлявано от изпълнителните директори З.Р.Р. и М.И.С., чрез пълномощника си адвокат Г.С. Я., АК-Б., със **съдебен адрес за призоваване и връчване на книжа: гр. Б., пл. „Г.И.“ ****.**

Навеждат се конкретни доводи, че решението е неправилно поради необоснованост, противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Сочи се, че неправилно съдът е приел за недоказана последната предпоставка за уважаване на исковите по чл. 203. ал. 2 КТ, а именно ответниците да са действали умишлено. Твърди се, че ответниците са действали виновно, при наличието на евентуален умишъл, което обуславя тяхната пълна и солидарна имуществена отговорност на основание чл. 203 ал.2 от КТ, вр. с чл. 208, т. 2 КТ, по общия ред на ЗЗД, към който препраща чл. 203. ал. 2 КТ. Предвид доказаното наличие на всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответниците ИВ. Б. СТ., СТ. Д. СТ. и ЕВГ. АТ. Б. по 203 ал.2 от КТ, включително наличието на вина под формата на евентуален умишъл, се прави извод, че съдът неправилно е отхвърлил исковите против тях.

На следващо място се възразява, че съдът неправилно е приел, че между ищецът ТБ "И." АД и ответника В.Р. липсва трудово правоотношение, което водело до извод за неоснователност на иска по чл.203 ал.2 КТ. Соци се, че за обосноваване на иска, предявен срещу ответника В.Р., е представен и приет по делото Договор № 46/20.04.2008 г. за възлагане управлението на клон Б. на ТБ „И.“ АД и анекси към него от 18.05.2009 г. и 17.08.2009 г., сключен между „И.“ АД като възложител и ответника В. Т. Р. като изпълнител. Изрично в поправената искова молба ищецът се бил позовал на т.8.5 от договора, съгласно която за вредите, настъпили в резултат на неизпълнение на задълженията му по договора, директорът на клона носи имуществена отговорност съгласно действащото законодателство. Срещу ответника В.Р. бил предявен иск за реализиране на неговата имуществена отговорност за неизпълнение на задълженията му по договора за управление. Поради това, че този договор нямал характеристиките на трудов договор, то предявеният иск не бил с основание чл.203 ал.2 КТ, както бил квалифициран от съда, а основанийето на иска било регламентирано в Търговския закон, съотв. Закона за задълженията и договорите. Прави се извод от въззивника, че съдът неправилно е приел, че предпоставка за ангажиране отговорността на ответника Р. е наличието на валидно трудово правоотношение между

страните, липсата на каквото води до извод за неоснователност на иска. В този случай предпоставките за уважаване на иска били уредени в чл. 79 и сл. ЗЗД. Формата на вината според жалбоподателя е без значение за ангажиране договорната отговорност на този ответник. Предвид изложеното се твърди, че съдът, поради неправилно приложение на материалния закон, неправилна квалификация на предявения срещу ответника В.Р. иск и неправилна преценка на наличния по делото доказателствен материал, неправилно е отхвърлил иска и по отношение на този ответник.

Отправено е искане, съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното Решение № 904083 от 10.05.2021 г., постановено по гр. д. № 2330/2011 г. по описа на Районен съд - Б., и произнасяйки се по съществуващото на спора да осъди ответниците ИВ. Б. СТ., с ЕГН *****, СТ. Д. СТ., с ЕГН *****, В. Т. Р., с ЕГН ***** и ЕВГ. АТ. Б., ЕГН *****, да заплатят на „И.“ АД, *при условията на солидарност*, претендираната с исковата молба сума в размер на 21 541,18 EUR (двадесет и една хиляди петстотин четиридесет и едно евро и осемнадесет евроцента), с легова равностойност - 42 130,89 (четиридесет и две хиляди сто и тридесет лева и осемдесет и девет стотинки), от която сумата от 20 000 EUR (двадесет хиляди евро) - главница, частично претендирана от общо дължима главница в размер на 48 586, 75 евро и сумата от 1 541, 18 EUR (хиляда петстотин четиридесет и едно евро и осемнадесет евроцента), представляваща мораторна лихва върху частично претендираната главница за периода от 07.12.2010 г. до 10.08.2011 г., включително.

Въззивникът желае, съдът да отмени решението и в частта за разноските, като му присъди и сторените по делото разноски пред първата и въззивната инстанция, включително за адвокатски възнаграждения.

В срока по чл. 263 ГПК са постъпили писмени отговори от въззиваемите ИВ. Б. СТ., с ЕГН *****, СТ. Д. СТ., с ЕГН ***** и ЕВГ. АТ. Б., ЕГН *****. Навеждат доводи за неоснователност на въззивната жалба и отправят искане, съдът да потвърди атакуваното решение, като им присъди сторените разноски.

Въззиваемите ИВ. Б. СТ. и СТ. Д. СТ. се представляват от своите процесуални представители при провеждане на откритото съдебно заседание от въззивния съд.

Въззиваемият ЕВГ. АТ. Б. не се явява пред съда и не се представлява в това съдебно заседание.

Въззиваемият В. Т. Р., с ЕГН ***** – не е подал писмен отговор по въззивната жалба. В проведното се открито съдебно заседание се представлява от процесуален представител, който представител оспорва въззивната жалба и желае съдът да потвърди обжалвания съдебен акт и му присъди сторените разноски в производството.

Страните не са направили нови доказателствени искания пред

ВЪЗЗИВНИЯ СЪД.

Производството пред първата инстанция се е развило с участието на трети лица помагачи А.К. ЕООД, ЕИК ****, гр.С., бул./ул. „И.Д.“, **** представлявано от управителя И.П. и А. ООД, ЕИК ****, ГР.Б., ж.кЗ. **** представлявано от управителя В.М..

Третите лица не изразяват становище по въззивната жалба и не се представляват от процесуален или законен представител.

Окръжен съд Б. след като съобрази представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при условията на чл. 12 ГПК, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна в първоинстанционното производство, чрез надлежен представител, насочена е срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка, съдържа необходимите реквизити, не страда от пороци, като са извършени необходимите действия по администрирането ѝ, поради което съдът я намира за допустима.

Въззивният съд приема, че така постановеното решение на РС Б. е валидно и допустимо. Съдът служебно не констатира пороци, които могат да обусловят нищожност или недопустимост на решението.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна, поради следното:

Първоинстанционният съд приел, че са предявени за разглеждане искиове с правно основание чл.203, ал.2 вр. чл.208, т.2 вр. чл.211 от КТ във връзка и чл.86, ал.1 от ЗЗД - за ангажиране на пълната имуществена отговорност на служителите за причинена умишлена вреда на работодателя и осъждане на служителите да заплатят в условията на солидарност сумата от 21 541,18 евро, от които 20 000 евро-главница, частично претендирана от общо дължима главница в размер на 48 586,75 евро и 1 541,18 евро мораторна лихва върху частично претендираната главница за периода от 07.12.2010 г. до 10.08.2011 г. включително. Твърдението на ищцовата банка в исковата молба е, че С. (в качеството на касиер), С. (в качеството на счетоводител-касиер), Р. (в качеството на директор на банков клон) и Б. (в качеството на главен счетоводител) са извършили нарушения на действащото законодателство и вътрешно-банковите правила за откриване и водене на сметки, като са наредили, съответно - допуснали, неупълномощени по предвидения в закона ред лица да се разпореждат със средства от чужда банкова сметка, като ищецът заявява, че са настъпили последици - причиняване на вреди за банката. В исковата молба се сочи още, че ответниците са допуснали откриването на банкови сметки на А.К. ЕООД в клон Б. на ТБ И. АД от лицето А.Г.Л., без да са представени необходимите за това документи

съгласно закона (Наредба № 3 от 2005 г. за паричните преводи и платежните системи) и вътрешно-банковите нормативни актове (Вътрешни правила на ТБ И. за откриване на сметки и безкасово плащане) и без Л. да има правомощия за това. В обстоятелствената част ищецът още твърди, че ответниците съзнателно са причинили вреди на банката, след като са наредили/изпълнили операции от сметката на А.К. ЕООД, които не е следвало да нареждат/изпълняват. В резултат на това поведение на ответниците, ищецът заплатил на дружеството сумата от 48 586.75 евро под формата на договорено обезщетение по чл.49 от ЗЗДог, като сега предявява претенция спрямо С., С., Р. и Б. солидарно да му възстановят част от сумата - 20 000 евро, мораторна лихва - 1 541.18 евро, както и законната такава.

Последвало е уточнение на исковата молба и нова поправена молба /л.139 и сл. и л.155 и сл. от първоинстанционното дело/. Твърди се, че е налице първата хипотеза на чл. 203, ал.2 КТ - умисъл като форма на вина. Обосновава се, че спорът е трудов и че препращането към гражданския закон касае единствено и само обема на отговорността. Исковете били съединени на осн. чл.215 ГПК, с оглед процесуална икономия, като били насочени както срещу служителите, така и срещу бившия директор на клона, тъй като претенцията произтичала от едни и същи факти и обстоятелства, при наличие на неизпълнение на общи задължения на ответниците. Претендира се солидарната им отговорност.

Ответниците оспорват исковете като неоснователни. Твърдят, че е представено нотариално заверено пълномощно от пълномощник за изтегляне на сумите и че са спазени изискванията на банката, като не е допуснато твърдяното нарушение.

Установява се от събраните по делото доказателства, че В. Т. Р. и банката са сключили договор за управление, като със Заповед № 121/04.01.2010 г. е прекратено действието на този договор едностранно от страна на банката, считано от 05.01.2010г.

Ответникът ЕВГ. АТ. Б. е заемал по трудов договор длъжността Главен счетоводител на клон Б., ответницата СТ. Д. СТ. - счетоводител-касиер на клон Б., а ИВ. Б. СТ. - счетоводител-касиер на клон Б..От приложените по делото длъжностни характеристики се установява, че на лицата Е.Б., И.С. и С.С. са възложени трудови задължения, свързани с откриване на сметки на клиенти и носене на отговорност за верността на въведените данни в клиентската картотека, упражняване на текущ контрол по касови и безкасови операции в клона, правилно оформяне на първични документи, познаване на нормативната база и Вътрешните правила на ТБ "И." АД.

От приложените по делото писмени доказателства и от заключението на вещото лице се установява, че на 25.08.2009 г. в клона на ТБ "И." АД в Б. са открити две разплащателни сметки (една в лева и една в евро) на името на "А.К." ЕООД. При откриването на сметките са били предоставени следните документи: искане за откриване на банкови разплащателни сметки, нотариално заверено пълномощно, с което А.И.П. упълномощава А.Л. и нотариално заверено пълномощно, с което Н.Р., в качеството му на управител

на “А.К.” ЕООД към 16.05.2008г., упълномощава А.Л.. В пълномощните липсва изрично овластяване в полза на А.Л. да открива банкови сметки, каквото се изисква според нормативната уредба и Вътрешните правила на банката. Исканията за откриване на разплащателни сметки са приети и досието е окомплектовано от В. Т. Р., а сметките са открити от СТ. Д. СТ., заемаща длъжността “счетоводител-касиер”. На 16.12.2009 г. по евровата разплащателна сметка е получен валутен превод от Арабско-турска банка в размер на 49 036,91 евро, като на датата на получаване на този превод са превалутирани 22 156,76 евро по курс купува на банката 1,952 и с превалутираната сума от 43 250,00 лева е заверена левовата сметка на “А.К.” ЕООД. Преводното нареждане е подписано от А.Л., операцията е извършена от И.С., като счетоводител-касиер, а върху нея е осъществен контрол от В.Р.. На същата дата - 16.12.2009г., са изтеглени в брой с нареждане-разписка 3 800,00 евро, която сума е изтеглена от В.Н.М. в качеството му на пълномощник на А.Л. въз основа на пълномощни на руски език, в писмена форма без нотариална заверка. Върху счетоводната операция е извършен контрол от И.С..

На 18.12.2009г. е преведена сумата от 20 000,00 евро към “L.E.S.A.N.” с посочено основание за плащане- договор за правни услуги. Нареждането е подписано от А.Л.Х., подпечатано е с печат на “А.К.” ЕООД и е изпълнено от С.С..

На 21.12.2009г. са изтеглени 2 500,00 евро, като сумата е получена от А.Л., а документът е подписан от него и подпечатан с печата на “А.К.” ЕООД, операцията е извършена и проверена от И.С..

На 29.10.2009г. по сметката са внесени в брой 150,00 лева, като вносител на сумата е А.Л., като за извършената операция липсва вносна бележка и не може да се установи кой е извършил превода.

На 16.12.2009г. сметката е заверена с 43 250,00 лева-левовата равностойност на превалутираните 22 156,76 евро и на същата дата сумата от 43 250,00 лева е преведена в полза на “А.” ООД на основание “плащане на основание т.1.7 (I) от подписан акт за извършена работа от 27.06.2009г.”. Счетоводната операция е извършена от И.С. и е подписана от В.Р.. От Констативен доклад за извършена проверка се установява, че не е изискана и не е приложена Декларация по ЗМИП.

От свидетелските показания на свидетеля А.П., който към момента на откриване на банковите сметки е бил управител на “А.К.” ЕООД се установи, че той към този момент не е знаел, че същите са открити. Твърденията му, че не е упълномощавал лицето А.Л. се подкрепят и от липсата на изрично волеизявление за откриване на банкови сметки и разпореждане със суми по тях приложените по делото пълномощни. В жалба до ТБ “И.” ЕООД той отново излага твърденията си за липса на воля за откриване на банкови сметки и че същите са открити без неговото знание и съгласие. След извършена вътрешнобанкова проверка се установява, че между ТБ “И.” АД и “А.К.” ЕООД се сключва споразумение за обезщетяване на претърпялото вреда дружество. За причинените от банковите служители вреди ТБ “И.” АД

заплаща на дружеството сумата от 48,586,75 евро, което е видно и от банково бордеро # W0040-07/12/10, приложено по делото.

От обясненията, дадени от Е.Б. и С.С. и от отговорите на исковите молби се заключава, че същите са извършвали банковите операции по разпореждане, със знанието и съгласието на управителя на банката на В.Р. в качеството му на управител на клона на банката. Същият не е оспорил тези твърдения.

Първоинстанционното дело е било спряно до приключване на наказателно производство по преписка 1310/2012 на ОП Б..

Производството е възобновено след данни, че е прекратено поради изтекла абсолютна давност и за двете престъпления, наказателното производство по досъдебно производство № 21/2014 г. по описа на ОСлО при БлОП, водено срещу обвиняемите В.Р. и Е.А., за извършени престъпления по чл. 219, ал.1 във вр. с чл. 265, ал.2, във вр. с ал.1 НК и по чл. 253б, чл.26, ал.1 вр. ал.1 НК.

Става ясно, че досъдебно производство № 21/2014г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура ГР.Б. било образувано на 18.12.2012г. и водено срещу:

1.НЕИЗВЕСТЕН ИЗВЪРШИТЕЛ за това, че за периода от 25.08.2009г. до 21.12.2009г. в ГР.Б. , „ТБ „ И. „ АД , клон - Б. в качеството на длъжностно лице , не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на възложената му работа и от това е последвала значителна вреда - престъпление по чл.219, ал.1 от НК.

2.НЕИЗВЕСТЕН ИЗВЪРШИТЕЛ за това, че за периода от 25.08.2009г. до 21.12.2009г. в ГР.Б. , „ТБ „ И. „ АД , клон - Б. в качеството на длъжностно лице , нарушил или не изпълнил разпоредбите на Закона за мерките срещу изпирането на пари, като извършеното не съставлява по тежко престъпление и случая не е маловажен - престъпление по чл.253б, ал.1 от НК.

На 18.11.2014г. В. Т. Р. бил привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл.219,ал.1 вр. чл.26,ал.2 вр.ал.1 от НК със съответното постановление, за това че за периода от 25.08.2009г. до 21.12.2009г. в ГР.Б., търговска банка „И.“ АД, клон - Б. в качеството на длъжностно лице „Директор на ТБ „И., АД, клон Б., не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на възложената му работа и от това е последвала значителна вреда в размер на 48 586,75 евро.

На 19.11.2014г. ЕВГ. АТ. Б. бил привлечен към наказателна отговорност за извършени престъпления по чл.219 , ал.1 вр. чл.26, ал.2 вр.ал.1 от НК и по чл.253б чл.26, ал.2 вр. ал.1 от НК затова, че за периода от 25.08.2009г. до 21.12.2009г. в ГР.Б., търговска банка „И.“ АД, клон - Б. в качеството на длъжностно лице-„главен счетоводител" в клона на банката в ГР.Б., не положил достатъчно грижи за ръководенето и управлението на възложената му работа и от това е последвала значителна вреда в размер на 48 586,75 евро - престъпление по чл. 219, ал.1 от НК. И още затова, че в периода от 25.08.2009г. до 21.12.2009г. в ГР.Б., търговска банка „И.“ АД, клон - Б. в качеството на длъжностно лице-„главен счетоводител" в клона на банката в ГР.Б., нарушил или не изпълнил разпоредбите на Закона за мерките срещу

изпирането на пари, като извършеното не съставлява по-тежко престъпление и случая не е маловажен -престъпление по чл. 253б, ал.1 от НК вр. с чл. 26 ал.1 от НК.

На 23.10.2017г. разследването било предявено със съответното постановление на обвиняемия Б., където последният изрично е направил изявлението, че желае производството да се прекрати поради изтичане на давността за наказателно преследване, а на 26.10.2017г. разследването било предявено със съответното постановление и на обвиняемия В. Т. Р., където също направил изрично изявление за прекратяване на наказателното производство поради изтичане на давността.

За да потвърди атакуваното пред него постановление на ОП ГР.Б., БлОС е приел,че са налице основанията на чл.24, ал. 1, т. 3 НПК, изтекла е абсолютната погасителна давност за реализиране на наказателно преследване срещу двамата обвиняеми за престъпления от този вид, с оглед нормата на чл.80 ал.1 т.4 вр.чл.81 ал.3 НК,без да обсъжда по същество доводите на държавното обвинение за това,че деянието на двамата обвиняеми Р. и Б. не съставлява престъпление/престъпления.

Състав на САС е потвърдил определението на ОС – Б., като се е съгласил изцяло с мотивите му. Така прекратителното постановление влязло в законна сила.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото е изяснена от първостепенният съд в останалата част обективно. Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства, въз основа на което е изградил своите фактически констатации. Настоящият въззивен състав споделя мотивите на обжалваното решение, в частта им установяваща фактическата обстановка по делото, и доколкото пред настоящата инстанция не са приобщени нови доказателства, то счита, че същите не следва да се преповтарят изцяло като направени твърдения и оспорвания от страните и в настоящото решение, като съгласно чл. 272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

По спорните въпроси между страните, повдигнати от жалбоподателя, въззивният съд излага следното:

Ищецът претендира солидарната отговорност на ответниците, твърдейки, че произтича от общи факти и обстоятелства – възложена работа на ответниците : на ответника Р. – по договор за управление на клона на банката, а на останалите трима ответници – по трудов договор.

Солидарността може да бъде последица както от един, така и от различни юридически факти (т.н. неистинска солидарност). Пострадалият разполага с възможност да насочи иска си срещу всеки един от отговорните за вредите или да претендира солидарното им осъждане. - в т.см.решение № 141 от 01.08.2014 година, постановено по гр.д. № 5015 по описа за 2013 година от ВКС, Четвърто гражданско отделение . В случая, първоинстанционният съд не е обосновавал, че не е налице претендираната от ищеца солидарност на ответниците, в т.ч. на В.Р., който е бил със сключен договор за управление с ищцовата банка. Този факт е констатиран от

районния съд. Както е посочено с решение № 9 от 31.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1504/2017 г., IV г. о., ГК - отговорността по иск по чл. 203, ал. 2 КТ, се определя от гражданските закони. Посочената разпоредба възпроизвежда принципа на чл. 45, ал. 1 ЗЗД за причинна връзка между вредата и поведението /действие или бездействие/ на определено лице, като нормира три хипотези - вредата е причинена умишлено / каквато хипотеза се твърди от ищеца/, вредата е в резултат на престъпление, вредата е причинена не при или по повод изпълнението на трудови задължения. Определящото и при трите хипотези е пряка причинна връзка между вредата и конкретно проявление на определено лице. В тази насока са дадени указания с реш. № 56/10.03.2011 г. по гр. д. № 540/2009 г. на III г. о., решение № 380/12.06.2009 г. по гр. д. № 758/2009 г. на III г. о. и реш. № 423/2013 по гр. д. № 2145/2013 IV г. о на ВКС.

Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал или допускателно настъпването на тези последици. Дали е налице умишъл в неговите две разновидности - пряк или евентуален, или се касае до непредпазливост - съзнавана или несъзнавана, се определя от обективните обстоятелства.

В случая те са такива, че въззивният съд приема, че е опровергана от ответниците презумпцията за вина, а не се и доказва пряка причинна връзка между вредата и конкретно проявление на определено лице, в случая на ответниците. Това ясно личи и от констатацията на разследващите по прекратеното наказателно производство / л. 423 и сл. от първоинстанционното дело/, като наказателното постановление е влязло в законна сила.

Не се установяват извършени нарушения и неполагане на достатъчно грижи от ответниците при откриването на сметките на дружеството и последващите разпореждания със суми. Сметките са открити от лице имащо представителна власт за това, като ако има някакво нарушение на вътрешни правила, то не рефлектира върху направата на извод за умишъл от страна на ответниците за увреда на ищцовата банка.

Крайният извод, който прави въззивният съд е, че исковете са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени, като решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да се потвърди.

Разноски:

С оглед изхода на спора, въззивникът следва да заплати на въззиваемите, претендиращи разноски, сторените такива от тях за адвокатско възнаграждение.

ЕВГ. АТ. Б. претендира и доказва разноски за адвокат Р.К. в размер на 5000 лева /пет хиляди лева/.

В. Т. Р. претендира и доказва разноски за адвокат П.П. в размер на 3750 лева.

ИВ. Б. СТ. претендира и доказва разноски за адвокат И.П. в размер на 1700 лева.

СТ. Д. СТ. претендира и доказва разноски за адвокат Й.С. в размер на

970 лева.

При провеждане на откритото съдебно заседание, от страна на процесуалния представител на ответника се направи възражение по реда на чл. 78, ал.5 ГПК по отношение адвокатското възнаграждение на адвокатите П. и П.. Същите са процесуални представители съответно на въззиваемия И.С., който претендира разноски в размер на 1700 лв. и на въззиваемия В.Р., който е сторил разноски за адвокат в размер на 3 750 лв.

Не е направено такова възражение по отношение сторените разноски за адвокат от въззиваемия ЕВГ. АТ. Б., които са в размер на 5000 лв. и от С.С. – в размер на 970 лв.

Претендираното от въззивника възнаграждение за адвокат е 2520.00 лв. с ДДС./ или 2100 лв. без ДДС/.

Въззивният съд намира направеното възражение по чл. 78, ал.5 ГПК от страна на въззивника относно разноските сторени за адвокат П. от въззиваемия И.С. – за неоснователно. Съображения:

Минималното възнаграждение за процесуално представителство по исковото производство с оглед цената на предявените иски съобразно чл.7, ал.2, т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 1884 лв., а съобразявайки разпоредбата на чл. 9 от Наредбата – 1256 лв. Съдът като взе предвид извършените от този адвокат процесуални действия във въззивното производство по подаване на писмен отговор, процесуално представителство и изготвяне на писмена защита, като съобрази фактическата и правна сложност на делото, приема направеното възражение по реда на чл. 78, ал.5 ГПК за неоснователно и че не следва да се намаляват сторените разноски от 1700 лв. от този въззиваем за адв. П..

Въззивният съд намира направеното възражение по чл. 78, ал.5 ГПК от страна на въззивника относно разноските сторени за адвокат П.П. от въззиваемия В.Р. – за основателно. Съображения:

Съдът като взе предвид посочените по-горе минимални размери на адвокатско възнаграждение, извършените процесуални действия от адв. П. по това дело, изчерпващи се с процесуалното му представителство в провелоото се открито съдебно заседание, фактическата и правна сложност на делото, намира че адвокатското възнаграждение от 3 750 лв. следва да се намали на 1700 лв.

По изложените съображения, Окръжен съд Б., на основание чл.271 от ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 904083 от 10.05.2021 г., постановено по гражданско дело № 2330 от 2011 г. по описа на Районен съд Б..

ОСЪЖДА ТБ “И.” АД, със седалище и адрес на управление - гр. С. - ****, бул. “Б.” ****, регистрирано в търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ****, представлявано от законните си представители - Д.М. и П.М. - Изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ НА ЕВГ. АТ. Б., ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул. „П.Д.“ **** сумата в размер на 5000 лева /пет хиляди лева/ - направени пред въззивния съд разноски .

ОСЪЖДА ТБ “И.” АД, със седалище и адрес на управление - гр. С. - ****, бул. “Б.” ****, регистрирано в търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ****, представлявано от законните си представители - Д.М. и П.М. - Изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ НА СТ. Д. СТ., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул.Т.А. **** сумата в размер на 970 лева /Деветстотин и седемдесет лева/ - направени пред въззивния съд разноски .

ОСЪЖДА ТБ “И.” АД, със седалище и адрес на управление - гр. С. - ****, бул. “Б.” ****, регистрирано в търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ****, представлявано от законните си представители - Д.М. и П.М. - Изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ НА ИВ. Б. СТ., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ж.к А.М.” ****, сумата в размер на 1700 лева /хиляда и седемстотин лева/ - направени пред въззивния съд разноски, като оставя без уважение искането по чл. 78,ал.5 ГПК направено от “И.” АД за присъждане на по-нисък размер на разноските.

ОСЪЖДА ТБ “И.” АД, със седалище и адрес на управление - гр. С. - ****, бул. “Б.” ****, регистрирано в търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ****, представлявано от законните си представители - Д.М. и П.М. - Изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ НА В. Т. Р., с ЕГН *****, с адрес: ГР.Б., ул. С.С.“, **** сумата в размер на 1700 лева /хиляда и седемстотин лева/ - направени пред въззивния съд разноски, като оставя без уважение искането на въззиваемия Р. за присъждане на разликата до претендирания по-висок размер разноски, сторени за адвокат.

Решението е постановено при участието на трети лица помагачи А.К. ЕООД, ЕИК ****, гр.С., бул./ул. „И.Д.“, **** представлявано от управителя И.П. и А. ООД, ЕИК ****, ГР.Б., ж.кЗ. **** представлявано от управителя В.М. на страната на ответниците.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____